

Kiben bízhatnak, ha még a családban
és a barátokban sem?

THE UNLISTED

az arc nélküli csapat

fine
selection

JUSTINE FLYNN,
CHRIS KUNZ

JUSTINE FLYNN,
CHRIS KUNZ

THE **UNLISTED**

az arc nélküli csapat

1

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

AZ ELHAGYATOTT SIKÁTOR Sydney sötét, koszos, elfeledett részében nem volt teljesen vaksötét – de majdnem. Még csak hat harminc volt, alig esteledett, ám a környéken nem volt semmi mozgás – csak az egyik itt lakó patkány indult élelem után. Hirtelen megtorpant, és beleszagolt a levegőbe, egy töredékmásodperccel azelőtt, hogy egy fekete furgon, amely túl gyorsan szedte a kanyart, belecsapódott a gyár téglafalába. A téglába csapódó fém gyötrelmes hangja visszhangzott a sikátorban. A furgon reflektorai egy pillanatra felvillantak, majd elsötétültek. Kísérteties csend támadt. A patkány sietve besurrant egy közeli csatornába, az összegyűródött jármű sziszegésétől és csikorgásától kísérve.

Aztán erős súrlódó hang hallatszott, ahogy a furgon ajtaját bentről feltépték, és kitapogatózott a járműből egy törődött, zúzódásokkal teli tinédzser. Túlságosan nagy fehér kezeslábaszt viselt, és rettegés ült az arcán. Tekintetével végigpásztázta a sikátort, aztán biccentett valakinek a furgon belsejében. Előmászott két másik tinédzser lány meg egy fiú, ugyanolyan kezeslábasban. Úgy tűnt, az ütközés

ellenére mindnyájan jól vannak. Hirtelen sarkon fordultak, és rohanni kezdtek végig a sikátoron, mintha az életük múlna rajta.

A furgonban a sofőr, aki fekete kommandósruhát viselt, küszködve próbálta kinyitni az ajtót. A társa az anyósülésről áthajolt, hogy segítsen, és együtt sikerült kifeszegetniük. Kimásztak a kocsiból, nyögdécselve és botladozva. A fájdalmaik és az esetleges sérüléseik ellenére tudták, hogy feladatuk van, amit végre kell hajtaniuk. Az egyik férfi a sikátorra mutatott.

– Hé! Megállni! – kiáltotta. Nyers hangja megtörte a baljóslatú csendet. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a kölykök nem fogják követni az utasítást, a két férfi futva elindult utánuk.

Elöl az egyik lány megbotlott és elesett. Drótkeretes szemüvege lerepült az arcáról. A fiú visszasietett hozzá.

– Gemma, kelj fel! Siess! – sziszegte, amint talpra segítette a lányt, és a kezébe nyomta a szemüvegét.

– Kösz, Jacob.

Hátrapillantva látták, hogy a két férfi feléjük rohan, úgyhogy gyorsan a többiek után eredtek.

Hamarosan a sarokhoz értek, és eltűntek az őket üldöző dühös férfiak szeme elől.

Csak pár másodpercnek tűnt, de valójában három perc telt el, miközben a macska-egér játék folytatódott. A négy tinédzser még mindig rohant, a két férfi még mindig üldözte őket. Gemma és Jacob, csakúgy, mint Kymara és Rose, kimerült volt, de még annál is rémültebb. A távolban látták az Operaházat. Rose egy pillanatra eltűnődött, hogyan lehetséges, hogy bárki is jól szórakozzon éppen, amikor ők az életükért futnak. Lerohantak egy meredek lépcsősoron

a sydney-i kikötő közelében. Rose, a született vezető a csoportban, felfedezett egy magas lámpaoszlopra szerelt biztonsági kamerát. Mivel tudta, hogy a fehér börtönkezelésükben azonnal kitűnnének, sietve eltakarta az arcát, és intett a többieknek, hogy ők is tegyék ezt.

A lépcsősor alján a mozgó járműveket kerülgetve átrohant az úton, a többiek pedig követték. Rose felpillantott a lépcső tetejére, és látta, hogy az őrök még mindig üldözik őket. A csoport futott tovább, de maguk mögött fékcsikorgást és a sofőrök szitkozódását hallották, amint az őrök folytatták az üldözésüket.

A négy tinédzser végigszaladt egy utcán, a járdára kitelepedett éttermi teraszok mellett, ahol néhány vendég felvont szemöldökkel latolgatta, vajon valamiféle jelmezbálba igyekeznek-e a fura öltözékükben. Amint egy olasz étterem mellett haladtak el, ahol az egyik kültéri asztalt még nem szedték le, Jacob megérezte valaminek az illatát, aminek nem tudott ellenállni. Megállt, és felkapott egy ott hagyott fokhagymás kenyeret.

Rose, aki egy kicsit előrébb járt, meglátta, és visszasietett hozzá, amint lopva beleharapott a kenyérbe.

– Mit csinálsz? Gyerünk, siess! – Megragadta a fiú karját, és sietve utolérték a másik kettőt, akik épp egy mellékutcába osontak be.

Az üldözőik leértek a betonlépcső aljára, és egyenesen kirohantak az útra, hogy jobban lássák, merre mentek a fiatalok. Az egyik férfit majdnem elütötte egy elhaladó autó. A sofőr hangosan dudált, és elrántotta a kormányt, hogy elkerülje az ütközést. A két férfi azonban folytatta a hajszát, nem véve tudomást a dühös sofőr átkozódásáról.

A négy gyerek újabb lépcsősoron robogott le, majd hirtelen megállt egy hatalmas fém boltív előtt. Valamiféle föld alatti alagútrendszer bejáratának tűnt. Csakis erre mehettek tovább, ám a tiszteletet parancsoló duplaszárnyú kaput nehéz láncsal zárták le, és jókora

BELÉPNI TILOS táblát helyeztek el rajta. A tinédzserek egy pillanatra összenéztek, majd közös döntést hoztak: *Nincs más választásunk*. A kaput lezáró lánc elég hosszú volt, hogy egy kissé megnyisák az egyik szárnyat, és besurranjanak. Jacob tartotta a láncot, hogy átmászhasson rajta elsőnek Rose, aztán Kymara és Gemma, majd ő is követte őket, utánuk sietve a sötétbe.

Épp amint eltűntek a kapu mögött, két üldözőjük elszaladt a lépcső tetején. Az egyik megállt, és lepillantott a sötétbe burkolózó, nehéz láncsal lezárt kapura, aztán úgy döntött, továbbmegy, és futva eltűnt az éjszakában.

A négy fiatal egy vasúti alagútban rohant. Igyekeztek nem elesni a tompa fényben. A talaj egyenetlen volt, göröngyös, és szemét meg itt-ott egy-egy kő borította. Kénytelenek voltak egyfolytában a lábuk elé bámulni, nehogy elbotoljanak a rozsdás síneken. Kymara észrevett egy beugrót a falban; egy kis fülkét, ahol mind a négyen megpihenhetnek egy pillanatra, amíg lélegzethez jutnak. Mindnyájan bebújtak, aztán ott álltak zihálva, szorosan egymás mellett, bezúfolódva a kicsi helyre. Ahogy Jacob kihajolt volna, hogy kinézzen az alagútba, hirtelen fülsiketítő robajjal elrobgott mellettük egy tehervonat. Jacob hátravetette magát a többiek közé, és akárcsak Rose meg Kymara, befogta a fülét, és becsukta a szemét. A rémült és kimerült Gemma tágra nyílt szemmel sikított, de a rettenet hangját elnyomta a vonat motorjának bömbölése.

ELSŐ FEJEZET

DRUPAD SHARMA MINDKÉT KEZE oda volt kötve a fogorvos székéhez. A fiú erősen verejtékezve, tágra nyílt szemmel hallgatta, amint egy fűró, amit nem látott, csak a hangját hallotta, egyre közeledett felé. Megpróbált segítségért kiabálni, de nem jött ki hang összeszűkülő torkán. Küszködve próbált megszabadulni a kötelékektől, amelyek a székhez rögzítették a kezét, de annyira szorosak voltak, hogy a zsinór bevágott a csuklójába. Minél jobban küzdött, annál erősebb volt a fájdalom.

Nem emlékezett, miért kötözték le. Talán megpróbált elfutni. Nem volna meglepve; egész életében rettegett a fogorvosoktól. Gyűlöli az éles, hangos zajokat. Gyűlöli a műszerek hideg érintését. Gyűlöli a fogorvos nagy kezét. Még a fogorvosi szék dőlésszögétől is reszket. De muszáj volt valóban ilyen szorosan lekötniük?

Az orvos közelített hozzá. Dru nem látta az arcát, amelyet sebészmaszk rejtett el. Ám még ha látta volna is, valószínűleg akkor sem fogott volna fel egyetlen részletet sem – nem látott mást, mint az éles fémfűrőt, amely megjelent a látószögében. A fűró éles, sivi-tó hangjától azonnal megfájdult a feje.

A fogorvos széthúzta Dru száját, mire a fiú félelmében reszketni kezdett. Nem lesz képes elviselni a fájdalmat, ami már csak pár másodpercre van...

Elnézett a fogorvos sötét sziluettje mellett, és elakadt a lélegzete.

Ikertestvére, Kalpen állt ott, mosolyogva. Az ajkához emelte az ujját, némán jelezve Drunak, ne árulja el a fogorvosnak, hogy ott van. Ám ha hamarosan nem csinál valamit, akkor már túl késő lesz. Dru szeme tágra nyílt, ahogy az ikertestvére nézett. Gyűrünk, Kal, siess! – gondolta, amint a fűrő eltűnt a szájában...

– Áááá! – kiáltott fel Dru az ágya biztonságos melegéből. Ahogy a tizenhárom éves fiú felriadt, szakadt róla az izzadság, és erősen zihált. Megdörgölte a szemét, és megpróbálta normális tempójúra lassítani a légzését. Átnyúlt az éjjeliszekrényére a szemüvegéért.

A hálószoba másik felén felnyögött az ikerbátyja.

– Halkabban, jó?

Dru hirtelen rájött, hogy otthon van. Minden rendben lesz. Csak a fogorvosos rémálmát látta megint. Semmi nem volt belőle valószínűsítő, semmi, csak az, hogy a testvére a közelben van. Átpillantott Kalra, még mindig reszketve.

– Megint az a fogorvosos rémálmom volt.

Kal közömbösen ásított. A másik oldalára fordult, hogy próbáljon még egy kicsit szunyókálni, amikor hangosan megdöngették a szobájuk ajtaját. Dru, aki még mindig zaklatott volt az álomtól, öszszerándult ijedtében.

Az ikrek nagymamája, a *dadi*, belökte az ajtót. Aranyszínű *salvar kameez* volt rajta, ami olyan, mint egy gyönyörű hosszú ruha, ugyanolyan pamutnadrággal.

– Ébresztő, kis wombatjaim! – köszöntötte őket hangosan dadi. Mikor látta, hogy a fiúk még álmosak, elpukkantott egy szerpentinkilövőt. A fiúk tudták, hogy a dadijuk szereti a drámai hatásokat, de ez még tőle is túlzás volt.

Amint a színes szerpentinek felrepültek a levegőbe, dadi közölte a fiúkkal:

– Dívali van! Felkelni, gyerünk!

Szóval ez volt a szerpentinkilövő magyarázata. A dívali volt dadi kedvenc napja az évben. Ez a fények hindu ünnepe, amelyet az indiaiak az egész világon megünnepelnek.

A két fiú a nagymamájukra vigyorgott.

– Boldog dívalit, dadi!

Akárcsak egy színpompás forgószeél, dadi már el is tűnt, hogy felébresszen egy újabb gyanútlan Sharma családtagot a hangos kopogásával.

Kal gúnyosan rávigyorgott a testvérére.

– Még daditól is megijedsz? Biztos, hogy rokonok vagyunk?

– Hm. Túl korán van.

Hallották a nővérük szobájából, hogy a tizenhat éves Vidya is megkapja ugyanazt a kezelést daditól. Pukkant a szerpentinkilövő, Vidya pedig felsikoltott. A fiúk kuncogtak. A nővérük egyáltalán nem egy korán kelő típus.

A reggeli a Sharma-házban mindig esemény volt, és a konyha volt az otthonuk szíve. Dadi imádott főzni a fia, Rahul és Rahul családja számára. Rahul felesége, Anousha, lánya, Vidya és az ikerfiúk, Dru és Kal pedig imádták dadi főztjét, úgyhogy mindenki nyert az ügyön.

Ma dadi hagyományos indiai lapos kenyeret, *parathát* készített a családnak. Körbeülték az ebédlőasztalt, örömmel várva egy újabb ízletes reggelit. Rahul és Anousha rámosolygott a három gyermekre. Mindnyájan tudták, milyen fontos ez a nap a dadijuk számára.

A Sharma család otthona napfényes kétszintes ház volt Sidney lombos fákkal szegélyezett elővárosában. A ház belseje tele volt fából és vörösrézből készült indiai műtárgyakkal – elefántokkal, vázának használt vizesedényekkel, élénk színű falikárpitokkal. A családról készült fotók szegélyezték a folyosót és foglaltak el minden lehetséges helyet. Valamennyit virágkoszorú övezte a tisztelet jeleként.

Dadi kiosztotta a *parathát* a családnak, miközben elmagyarázta, mit kell aznap megcsinálniuk.

– Kal és Dru – iskola után takarítás. Látni akarom a tükörképeimet mindenben.

– Szép vagy ma reggel, dadi – jelentette ki lelkesen Kal –, de szerintem idén Dru feladata a takarítás.

Dadi rámosolygott az unokájára.

– Ügyes próbálkozás. Ti ketten együtt fogtok dolgozni.

Dru dühös pillantást küldött az ikertestvére felé.

– Ugyan – szólt rájuk nevetve dadi, de érezhető szigorral a hangjában –, ne veszekedjetekek dívalikor, wombatok. Megszakad a daditok szíve.

Rahul és Anousha felnevetett a fiúk durcás arcát látva. Mindnyájan tudták, nem érdemes dadival vitatkozni dívalikor – illetve bármelyik más napon. Ő volt a család matriarchája. Akkor költözött Indiából Ausztráliába, amikor első unokája, Vidya megszületett, és azóta is fontos része volt a családnak. Amikor három évvel később Anousha világra hozta az ikreket, dadi már profiként vezette a háztartást. Ez azt jelentette, hogy Anousha visszatérhetett szeretett

munkájához egy kutatólaboratóriumba, Rahul pedig folytathatta a munkáját mint pék. Egyik Sharma gyerek sem tudta, milyen volt az élet a dadijuk nélkül. Ő volt az, aki reggel elindította őket az iskolába, és aki délután otthon volt velük, ellenőrizte a házi feladatukat, és gondoskodott róla, hogy rendesen egyenek. Felbecsülhetetlen értékű volt. És, úgy tűnt, legyőzhetetlen is.

Dadi odaadta a *parathát* a fiának meg a menyének, Rahul pedig felhangosította a rádiót, amelyet mindig a keze ügyében tartott:

„*A világ vezetői összegyűlnek Sanghajban, hogy megvitassák a hosszú távú hatásait a klímavál...*”

Hirtelen csend támadt, ahogy dadi elvette a rádiót Rahultól, és kikapcsolta.

– Anya! Hallgattam – tiltakozott Rahul.

– Nagyon sajnálom. A vezetők különben is korruptak... tudjátok, rejtegetik a rák ellenszerét – válaszolt dadi.

Dru titokban elmosolyodott. Tudta, hogy ezt nem fogadja jól az anyja, aki a tudomány megszállottja.

– Nem rejtegetik, dadi – bosszankodott Anousha. – Mondtuk már, hogy ne töltsé meg összeesküvés-elméletekkel a gyerekek fejét.

Dadi nem vett tudomást a szemrehányásról; egy *parathát* tett Vidya tányérjára.

– Ma a te feladatod a dekorálás, kicsi emum.

– Idén ez a hivatalos dívali kívánságom, megváltoztatni ezt a becenevet – jelentette ki az unokája.

– Ó, sok szerencsét hozzá – felelte széles mosollyal dadi.

Vidya nem adta fel.

– Nem fog Ganésa haragudni, ha nem hallgatod meg?

Dadi megborzolta az unokája haját.

– Ganésának vannak nagyobb gondjai is ennél, kis emu.

Dru elégedett szusszanással fejezte be a reggelit. De aztán eszébe jutott az álma. Kalhoz fordult, és halkán azt mondta:

– Ezúttal te is ott voltál az álmomban.

Hirtelen felöltött benne egy gondolat; nem volt benne biztos, hogy egy emlékkép volt az álmából, vagy csak képzelődés.

– Azt hiszem, Maya néni volt a fogorvos.

– Az álmoknak ennél sokkal érdekesebbeknek kellene lenniük – szögezte le határozottan Kal. – Komolyan. Ne beszélj annyit róla.

Ám Dru nem volt képes megszabadulni az álom keltette rossz érzéstől, miközben elmosogatta a reggeli edényeket az ikerestvéreivel. Mikor visszament a szobájába, szinte kibírhatatlan rettegés fogta el. Bár korábban is voltak már hasonló álmai, most mégis úgy gondolta, megéri kockáztatni a szülei neheztelését; jobb lesz, ha gyorsan belenéz az online álomszótárba iskola előtt. Hátha meg tudja fejteni, mit jelent az álma. A hekkelésért kapott tiltása egy hónapra szólt, és nem szívesen csapta be a szüleit, de csak egy gyors pillantást vetne...

„Fogorvossal álmodni azt jelenti, hogy egy megbízhatatlan személy fog belépni az életébe. Vigyáznia kell, nehogy...”

Az olvasásban megzavarta egy kopogás az ajtón. Dru becsukta a laptopját, és gyorsan a takarója alá csúsztotta az ágyon.

– Tessék.

A mamája és papája széles mosollyal lépett be, és leültek Dru mellé kétoldalt az ágyon.

– Mivel dívali van, úgy döntöttünk, hogy megszüntetjük a tiltást a számítógépre – közölte Anousha.

Dru büntudatosan nyelt egyet, amit igyekezett leplezni, amint Kal belépett a szobájukba.

Rahul hozzátette:

– De meg kell ígérned, nem lesz több hekkerkedés.

– Persze – horkant fel Kal.

Az anyja nem vett róla tudomást, továbbra is Drura figyelt.

– Komolyan gondoljuk. Nem szeretnénk, ha újra felhívnának minket az iskolából – mondta.

Anousha és Rahul igyekeztek elrejtteni a mosolyukat.

– Tudjuk, hogy okos vagy, *beta* – kezdte az anyja.

– De azt akarjuk, hogy a tehetségedet jóra használd – fejezte be Rahul.

Dru megpróbált őszintének tűnni.

– Úgy lesz. Megígérem.

Látta, hogy Kal az ágyára pillant, aztán nem túl feltűnésmentesen kiszúrja a takaró alá rejtett laptop körvonalát. Kal megrázta a fejét; láthatóan csalódott volt, amiért ilyen hiszékenyek a szülei.

– Na, jó, nekem muszáj visszamennem a pékségbe. Nektek pedig, gyerekek, ideje elindulni az iskolába – jelentette ki Rahul, amint ő meg Anousha kimentek a szobából. – Remélem, remek napotok lesz, fiúk.

– El sem hiszem, hogy ezt megúsztad, tesó – szólalt meg Kal. Végighúzta a kezét a haján, és betúrte az ingét, miközben a tükörképét csodálta a szekrény tükreben.

Dru az ikertestvéreére pillantott. Tisztában volt vele, hogy bár egyetűjű ikrek, Kalnak mindig is sikerül jobban kinéznie, mint neki. Ugyanahhoz a fodrászhoz jártak, de Kal fekete haja szebben állt, és bár mindketten magasak és karcsúak voltak, a testvére egy kicsit izmosabb és jobb mozgású volt. Ugyanolyan ruhákat hordtak, de Kal öltözéke valahogy mindig jobban festett. Ez bosszantó volt. Ugyanakkor Dru mindig jobb jegyeket kapott az iskolában, és csendesebb volt. Így a többi diák körében nem volt túl népszerű, a tanárok

viszont általában kedvelték. Ez is valami, emlékeztette magát, ahogy megigazította a szemüveget az orrán.

A házból kifelé menet megállította őket dadi, aki átadta nekik a tízórájukat.

– Ne feledkezzetek meg a dívali feladatokról! – kiáltott utánuk, amint az ikrek felcsatolták a kerékpáros sisakot. – És ne késsetek el!

MÁSODIK FEJEZET

DRU VADUL PEDÁLOZOTT, hogy sikerüljön tartania a csekély előnyét Kal előtt. Ám amikor Kal ezt észrevette, kissé beletaposott, megelőzte Drut, és átvette a vezetést, amint végighajtottak Sydney kertvárosi utcáin. Végül egy másodperccel előbb ért be az iskola udvarára, mint az ikertestvére.

Amint leparkolták a kerékpárjukat a Westbrook Középiskola kapuján belül, Kal megszólalt:

– Lehet, hogy okos vagy, de minden alkalommal veszítesz.

Dru nem vett tudomást Kal szokásos célozgatásáról a gyenge sportteljesítményére. Inkább körülnézett, azon tűnődve, vajon mennyi valós alapja lehet az álomszótárban leírtaknak. Figyelnie kellene, hátha felbukkan egy „megbízhatatlan személy”? Végighordozta tekintetét az iskolaudvaron. Mindenki ugyanolyannak tűnt, mint máskor. Ugyanazok a tanárok, ugyanazok a gyerekek, ugyanaz a szürke egyenruha.

Dru és Kal sosem lógtak együtt, és nem ültek egymás mellett az osztályban. Habár elég jól kijöttek egymással, az kiderült, amikor még általános iskolába jártak, hogy különböző a személyiségük és

az érdeklődésük. A szüleik sosem öltöztették őket egyformán, Vidya legnagyobb csalódására, és a barátaik, akikkel együtt nőttek fel, sosem gondoltak ikerként rájuk. Különben is, mivel Dru szemüveget viselt, könnyű volt megkülönböztetni őket.

Kal továbbra is rámeredt, várta, hogy válaszoljon az epés megjegyzésre.

– Nem volt verseny – felelte végül Dru.

Kal mesterkéltén eltúlzott mosollyal bólogatott.

– Mondogasd csak ezt magadnak.

– Dru! Kal! – integetett nekik Chloe Flannery, aztán odakocogott hozzájuk. – Boldog dívalit!

A fehér bőrű, hosszú vörös hajú Chloe egész életükben a szomszédságukban lakott, és dadi mindig bevonta a családi ünnepeikbe.

Dru nem nagyon találta fel magát a lányok társaságában, és bár ezer éve ismerte Chloet, még mindig nagy erőfeszítésbe került, hogy értelmesen viselkedjen a közelében. Nagyon csinosnak tartotta a lányt, amitől az egész még százszor nehezebb lett. Próbált természetesen viselkedni.

– Hát nem felejtetted el – mondta, elfogódottan köhécselve.

Kal az égre emelte a tekintetét; zavarta, hogy a testvére ennyire kínban van.

Ugyanakkor Chloe mintha sosem vette volna észre, milyen elfogódott Dru a közelében.

– Számoltam a napokat. Alig várom dadi partiját ma este.

– Jössz? – Dru tudta, hogy túlságosan lelkes a hangja, úgyhogy megpróbált visszakozni. – Vagyis... ha van kedved, gyere.

Chloe mosolygott.

– Rendben – mondta halkán –, akkor még találkozunk.

Dru elfintorodott. Annyira próbált menőnek látszani Chloe mellett.

Kal vigyorogva nézett Drura.

– Ez jól ment.

Megszólalt a csengő az iskolai hangosbemondóban, majd egy bejelentés követte:

– Jó reggelt, diákok és kollégák! Mr. Park beszél. Az én osztályom ma a Globális Felkészítő Program keretében fogászati felmérésen vesz részt. Kérek minden tanulót, az osztályterem helyett menjetek egyenesen az orvosi szobába. Köszönöm.

Dru arcából kifutott a vér.

– Jaj, ne! – mondta. – Nem, nem, *nem!*

Dru az orvosi szoba ajtaja előtt várakozott, izzadva, remegve, rettegve. Ő volt a következő. Chloe, aki jól tudta, mennyire fél Dru a fogorvostól – emlékezett rá, hogyan zokogott, amikor az első fogát elveszítette –, mellette állt a sorban, és próbálta megnyugtatni a fiút.

– Fogd fel így: legalább elmarad a történelemóra.

Dru arckifejezése elárulta, hogy nem hatott rá Chloe optimizmusa.

Nyílt az orvosi szoba ajtaja, és teljes hidegvérrel kilépett Kal.

– Milyen volt? – kérdezte Chloe.

– Pofonegyszerű – vakkantotta Kal.

Chloe Druhoz fordult.

– Te következel.

Dru az ajtó felé intett:

– Hölgyeké az elsőbbség – mondta reszketeg hangon.

Chloe rámosolygott.

– Kösz, Dru!

Amint Chloe bement, Dru kétségbeesetten Kalhoz fordult.

– Nem vagyok erre képes. Nem mennél be helyettem?

Kalt bosszantotta a testvére kérése, és azt felelte:

– Nem. Ma már tettem neked egy szívességet.

– Mit?

– Nem mondtam meg anyának meg apának, hogy egész idő alatt használtad a számítógépedet, amíg el voltál tiltva.

Dru ezt nem tagadhatta, de akkor sem volt képes elviselni a gondolatot, hogy be kell mennie a fogorvoshoz.

– Kérlek! Dívali van.

Kal felvonta a fél szemöldökét.

– Aha, akkor sem.

Az ikrek alkudozását megszakította egy váratlan kiáltás. Kal legjobb barátja, Tim Hale kimasírozott az orvosi szobából, faképnél hagyva Miss Biggset, az iskolai védőnőt.

– A szüleim erre nem adtak engedélyt!

Kal odakiáltott Timnek.

– Hé, Tim, minden rendben?

Miss Biggs kilépett az orvosi szobából, és Tim után szólt.

– Sajnálom, fiatalember, de az ellenőrzés kötelező.

Tim végigrohant a folyosón, Miss Biggs pedig dühös grimasszal nézett az osztályfőnökre, Mr. Parkra, aztán visszatért az orvosi szobába.

Mr. Park volt szinte minden diák kedvenc tanára. Mindig nyugodt volt, és úgy tűnt, őszintén törődik velük.

Mr. Park megértette a kimondatlan utasítást, és elindult a folyosón.

– Tim! Tim! Gyere vissza!

Dru felismerte, ez a tökéletes pillanat, hogy meggyőzze a testvérét.

– Gyorsan! Gyerünk! Senki nem néz ide! Neked adom a zsebpénzemet egy hónapig!

Kal azonnal meglátta a jó üzletet.

– Rendben!

Dru gyorsan átadta a szemüvegét Kalnak, aki felrakta, amint nyílt az ajtó, és kilépett Chloe. A lány Kalhoz fordult, és a vállára tette a kezét.

– Ne aggódj, Dru, csak egy pillanatig fáj. Nem lesz semmi baj.

Dru igyekezett nem hunyorogni a szemüvege nélkül. Hihetetlenül megkönnyebbült, amint a testvére másodszor is belépett az orvosi szobába.

Az orvosi szobában Kal másodszor is beült a fogorvosi székbe, és hátrahajtotta a fejét. Most, hogy a testvére már nem látta, egy kissé aggodott, hátha rájön a fogorvos, hogy ő már volt bent ellenőrzésre.

Miss Biggs, egy sovány, beesett szemű nő, akinek a mosolya mindig inkább grimasznak tűnt, a háttérben maradt, amint a fogorvos, dr. Goodman Kalhoz lépett.

– Jól van, Dru. Csinálunk egy ellenőrzést és egy fogínykezelést. Csak egy kis csípést fogsz érezni, és a következő egy-két napban esetleg egy kis kellemetlen érzést tapasztalsz.

Pontosan ugyanezt mondta az első alkalommal is.

A doktornő kinyitotta Kal száját, és belehelyezte a fúrót, a bal oldalára koncentrálna, ahogy először is. Kal elhúzódott, és felszisszent. A fogorvos visszahúzta a fúrót.

– Nem lehetne a másik oldalt? – kérdezte a fiú.

– Megkérdezhetem, miért?

Kal kivágta az első dolgot, ami eszébe jutott.

– Ott van egy seb – a túl sok indiai ételtől.

Dr. Goodman Miss Biggsre nézett.

– Nem látom semmi akadályát... most csukd be a szemed.

Kal behunyta a szemét, és kinyitotta a száját, amint a fúró sivítáni kezdett.

Egy pillanattal később már vége is volt. Kal kinyitotta a szemét.

Látta, hogy a fogorvos leveszi a kesztyűt, és mosni kezdi a kezét.

Miss Biggs egy tableten kopogtatva beírta az adatokat.

Aztán Kalra nézett.

– Mehetsz, Dru. Küldd be a következő tanulót.

– Jössz nekem eggyel – jelentette ki Kal, ahogy az osztályterembe menet visszaadta Drunak a szemüvegét. Mielőtt folytathatta volna a csipkelődést, Regan Holcroft elnyomakodott mellettük, hogy a kedvenc helyére ülhessen.

– Hé! – csattant fel bosszúsan Kal.

– El az utamból, Sharmák!

Regan magas lány volt, szögegyenes, világosbarna hajjal és tenyérbemászó modorral. Versengett Kallal a sportban, Druval pedig minden elméleti tantárgyban. Drut nem különösebben izgatta, de Kalt nagyon dühítette. Regan és Kal egyaránt erősen versengő típusú személyiség volt, vezetőnek születtek, és egyszerűen nem állhatták a másikat. A kezdetektől fogva.

Kal az osztály végébe ment, dühös pillantásokat vetve Reganre, míg Dru elöl ült le.

– Figyelem! – mondta Mr. Park, amint lapokat osztott ki az osztálynak. – Villámtesztet írunk, a Globális Felkészítő Program számára.

A diákok felnyögtek.

Kal magasba nyújtotta a kezét.

– Tanár úr, rosszul érzem magam.

Regan nem hatódott meg tőle. Az égre emelte a tekintetét, és hangosan kijelentette:

– Ne higgyen neki, Mr. Park. Nincs semmi baja.

Mr. Park tovább osztogatta a tesztlapokat, nem véve tudomást a civakodásról.

Dru értetlenül megszólalt:

– De tanár úr, nem is készültünk rá.

– Biztos vagyok benne, hogy menni fog, Mr. Sharma. Nyugi.

Drut nem nyugtatta meg a tanár odavetett válasza, és a magasba emelte a kezét, hogy magára vonja Mr. Park figyelmét. Ám mielőtt megszólalhatott volna, kitérült az osztály ajtaja. Belépett Miss Biggs, egy iPaddel a kezében. Figyelmesen végignézett a diákokon, majd megszólalt:

– Elnézést, Mr. Park. Az irodába hívatják. Majd én felügyelek a Felkészítő Program nevében.

Mr. Park meglepettnek tűnt. Ilyesmi korábban nem történt.

– Hogyan? Most? Rendben.

Kiosztotta a maradék lapokat.

– Osztály, egy pillanat és visszajövök. Addig viselkedjétek ugyanolyan tisztelettudóan Miss Biggsszel, mint velem. – Aztán fanyar mosollyal Miss Biggs felé fordult: – Sok sikert!

Mr. Park kiment a teremből, amint Miss Biggs a padsorok között az osztály végébe sétált.

A tanulók kezdték átlapozni a tesztet. Dru gyorsan rájött, hogy nem is olyan vészes, és azonnal kezdte megoldani a feladatokat. A teszt főleg algebrakérdésekből állt, abban pedig ő kiváló volt. Pár perc múlva megfordult, hogy az ikertestvére nézzen, aki homlok-ráncolva még mindig lapozgatott. Szemmel láthatóan olyan feladatot keresett, amit meg tud oldani. Dru elvigyorodott – ez annyira jellemző Kalra –, és már éppen visszatért volna a feladatokhoz, amikor az osztályban hirtelen minden gyerek abbahagyta a munkát, és megmerevedett. Az ujjuk rángatózott, amint maguk elé bámultak, pislogás nélkül, rezzenetlen tekintettel.

Dru egy pillanatig azt gondolta, ismét lidérces álma van. Ösztönösen felkiáltott volna, ám egy görcsös érzés a gyomra mélyén csendre intette. Kissé lecsúszott a székében, és igyekezett úgy körülnézni, hogy ne vonja magára Miss Biggs figyelmét.

A nő az osztályterem végében állt, és figyelte az osztályt. Úgy tűnt, nem nyugtalanítja a tanulók viselkedésének radikális változása. Figyelme megoszlott a tanulók és a kezében tartott tablet között, és nem vette észre, hogy Dru nem úgy reagált, mint a többiek.

Dru igyekezett egyenletesen lélegezni. Gyorsan a megfelelő pózba rendezte a testét; nem tudta, mi történik, de nem akarta, hogy Miss Biggs mozogni lássa. Hallotta, hogy az osztályterem előtt járnak-kelnek és beszélgetnek a diákok, úgyhogy bármi történt is, az csak az osztályban lévő tanulókat érintette. És Dru abban is szinte teljesen biztos volt, hogy Miss Biggs számított arra, ami történt. Hogy azért jött be az osztályba és távolította el Mr. Parkot, hogy ennek a dolognak a szemtanúja lehessen.

Miss Biggs most egyenesen az osztály elé állt, információkat táplálva a tabletbe. A szeme sarkából Dru látta, hogy a nő elégedett azal, amit tapasztalt.

Amikor Dru már azon kezdett gondolkodni, hogy megpróbálhatja kirohanni az osztályból, hogy segítséget hívjon, a tanulók feléledtek dermedt állapotukból. Dru kihúzta magát, és figyelte, ahogy az osztálytársai tovább dolgoznak a teszten, mintha mi sem történt volna.

Regan észrevette, hogy Dru őt nézi, és kinyújtotta rá a nyelvét. Dru lepillantott a tesztjére, és igyekezett úrrá lenni a keze remegésén. Miss Biggs sürgette az osztályt, hogy fejezzék be a tesztet, habár továbbra is éles tekintettel figyelte őket.

Ugyan az óra további része minden további rendellenesség nélkül zajlott, Dru nem tudott koncentrálni. Egyre azt várta, hogy megint mindenki megmerevedik. Tudta, hogy az óra végén beadott dolgozata jóval alatta marad a szokásos teljesítményének.

Amint a gyerekek kisorjáztak az osztályból a teszt után, Dru megvárta Kalt, és félrevonta.

– Mi történt ott bent? Lefagytl, percekre. Mindenki megdermedt. Mindenki, engem kivéve!

Kal bosszúsan felcsattant.

– Hát mert nehéz volt. Te meg stréber vagy.

– Ez a legfurább dolog, amit én valaha is...

Dru nekiment az előtte haladó diáknak, mielőtt észrevette volna, hogy hirtelen mindenki megállt. Kal is. Egy helyben álltak, de mintha elvarázsolták volna őket. Miss Biggs, aki a tanári asztalnál ült, gondterhelt arccal pillantott a gyerekekre. Dru teljesen mozdulatlanul állt; a testvérét és az osztálytársait utánozta, anélkül, hogy tudta volna az okát. Csak azt érezte, így a legbiztonságosabb.

Miss Biggs előhúzta a telefonját, és felhívott egy számot.

– Az osztállyal vagyok a Westbrook Középiskolában. Azt hiszem, van egy kis gond... – Egy pillanattal hallgatott, aztán válaszolt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Próbáld újra betölteni, lehet, hogy az új frissítés túlterhelte a rendszert. Kapcsold ki és újra be.

Egy pillanattal később a diákok újra életre keltek, és mentek ki felé az ajtón, ahogy a tanítás véget ért. Dru velük tartott. Nem volt benne biztos, mi történik ezután, de túlságosan félt, hogy bármit is mondjon.

Kal folytatta a korábbi beszélgetésüket, mintha semmi sem történt volna.

– Nem tudom, miről beszélsz, tesó.

Dru még mindig sokkos állapotban volt, amint mentek a kerékpárjukért. Rémmült volt, és nem tudta, mit tegyen. Felültek a biciklijükre, és elindultak hazafelé.

Dru aggódva meredt a testvérére.

– Biztos, hogy jól érzed magad, Kal?

– Soha jobban – válaszolt Kal, aztán annyira felgyorsított, hogy másodpercek alatt eltűnt az ikertestvére szeme elől.

Dru fejcsóválva bámult utána.

Mi a fene folyik itt?